

JOAN F. MIRA

“Només em quedaria una última cosa per fer: presentar-me al Tribunal Penal Internacional, per ser jutjat dels crims que he comès, contra les persones que he assassinat amb les meues pròpies mans, i contra les víctimes de les meues extravagàncies polítiques i ambicions boges, com els dissortats kurds que vaig fer gasejar mentre dormien”

Si jo fóra Saddam

Si jo fóra Saddam Hussein, diu, començaria per afaitar-me el bigot.

Acomiadaria els meus sòsies i aniria després a recollir-me sobre la tomba dels meus avantpassats. Pregaria perquè Déu i el meu poble em perdonen. Demanaria perdó als centenars de milers de famílies que han perdut un o dos dels seus en les dues guerres inútils que vaig provocar, l'estúpida i gratuïta contra l'Iran, i l'horrible i totalment injusta que vaig suscitar envaint Kuwait. Alimentat des de la infància amb llegendes heroïques on la sang és més generosa que l'aigua, vaig creure que el destí m'havia designat per ser l'heroi d'aquesta nació. Cruel error: només li he portat al meu poble desgràcia i destrucció. Demanaria perdó als orfes, a les viudes, als supervivents amb un cos mutilat, i em dirigiria després als morts, als que vaig fer anomenar “màrtirs”: els diria que em vaig equivocar, que el meu orgull i les meues ambicions desmesurades els van enviar a la mort. I m'agenollaria, sí, jo, Saddam, el que va creure que doblegaria la més gran potència del món, i imploraria el seu perdó perquè em vaig esgarriar. Em giraria després cap al meu poble, que viu en condicions insuportables per culpa de l'embargament que vaig provocar, i compartiria amb ell els meus béns materials i les meues esperances perquè l'Iraq torne a ser un país viu, lliure i orgullós. En el pla exterior, em dirigiria primer a les Nacions Unides, i em plegaria a les seues resolucions, sense discutir-les, decidit a col·laborar amb la justícia i el dret. Després, parlaria amb la família Bush, pare i fill, i els diria que estic decidit a reconèixer els meus errors, i que ells facen el mateix perquè els nostres dos pobles no hagen de patir una nova guerra. Sé que no em creurien, però li llevaria a Bush Jr. tots els pretextos per envair el meu país. Així desferia el seu joc, i ell quedaria nu davant del seu poble i del món. Declararia el meu país un estat pacífic, i no dissimularia cap armament de destrucció. Proposaria al món fer de l'Iraq el símbol de la coexistència i de la pau. Em dirigiria a la Lliga dels estats àrabs i reclamaria el seu suport perquè l'Iraq isca d'aquest túnel, i fins i tot em permetria de suggerir a alguns dels seus dirigents que seguisquen el meu exemple, tornant-li així al món àrab la seua credibilitat i la seua dignitat.

Després obriria els meus palaus i els meus dossiers, obriria les portes de les presons polítiques, i anirria a despertar els morts dels cementeris polítics i indemnitzaria les famílies amb els meus propis diners. Quant al petroli, el faria gestionar per equips de gent seriosa i honesta. En donaria als països àrabs que no en tenen, i establiria un programa de cooperació amb la major part d'aquests països a fi de constituir una entitat coherent, creïble i decidida a estar present en el món per la cultura, el respecte del dret i la defensa dels valors democràtics. I quan hauria fet tot això, quan hauria convençut veïns i adversaris de les meues bones intencions, quan hauria vençut el dimoni de l'orgull, de la vanitat i la virilitat, quan hauria renunciat a les fonts de la desgràcia, presentaria la meua dimissió i demanaria al poble que instaurara en aquest país una verdadera democràcia laica i multipartidista. Només em quedaria una última cosa per fer: presentar-me al Tribunal Penal Internacional, per ser jutjat dels crims que he comès, contra les persones que he assassinat amb les meues pròpies mans, i contra les víctimes de les meues extravagàncies polítiques i ambicions boges, com els dissortats kurds que vaig fer gasejar mentre dormien. La meua consciència és rosegada per la vergonya. Així, espere entrar en la història per una porta més noble i més digna.

Però jo no sóc Saddam Hussein, acaba amargament l'autor d'aquestes ratlles que jo he traduït per a vostès, incompletes. Ja em perdonaran l'atreviment. L'autor és Tahar ben Jelloun, i les publica un setmanari francès d'esquerra, no de dreta. Si jo fóra George W. Bush, també sé què faria, i no seria tan difícil.